

Wiktorja Drzygaluk

e-mail: 184582@student.ue.wroc.pl

ORCID: 0009-0004-0998-1738

Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu

Zasadność wszczęcia przymusowej restrukturyzacji wybranych banków zagranicznych

DOI: 10.15611/2024.90.1.01

JEL Classification: G21

© 2024 Wiktorja Drzygaluk

Praca opublikowana na licencji Creative Commons Uznanie autorstwa-Na tych samych warunkach 4.0 Międzynarodowe (CC BY-SA 4.0). Skrócona treść licencji na <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.pl>

Cytuj jako: Drzygaluk, W. (2024). Zasadność wszczęcia przymusowej restrukturyzacji na podstawie wybranych banków zagranicznych. W: M. Pauka, T. Stoński (red.), *Finanse* (s. 9-23). Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu.

Streszczenie: Przedmiotem badania jest instytucja przymusowej restrukturyzacji (*resolution*) oraz określenie zasadności jej zastosowania na przykładzie wybranych banków zagranicznych: Banca delle Marche, Banco Popular Español oraz MKB Bank. Okres badany to lata 2014-2018, w których przeprowadzono *resolution* w wymienionych podmiotach. Analiza opiera się na przeglądzie dostępnych źródeł celem pogłębienia wiedzy nt. przymusowej restrukturyzacji. Problem badawczy związany jest z zasadnością wszczęcia *resolution*. W ocenie sensowności rozpoczęcia działań skupiono się na spełnieniu przez bank wymogów unijnych, tj.: zagrożenie upadłością, ochrona interesu publicznego, ochrona środków publicznych, brak możliwości samodzielnej poprawy sytuacji banku. Wykorzystano również kryteria własne: wielkościowe, przyczynowe i czasowe. Wyniki badań wskazują, że nie w każdym podmiocie podjęcie działań było zasadne. Wdrożenie badania wiązało się w tym przypadku z koniecznością sprawdzenia działania tego rozwiązania w mniejszym podmiocie.

Słowa kluczowe: przymusowa restrukturyzacja banków, *resolution*, stabilność finansowa, zagrożenie upadłością, interes publiczny

1. Wstęp

Przymusowa restrukturyzacja banków, znana pod nazwą *resolution*, funkcjonuje w takiej formie od 2014 roku. Potrzeba jej stworzenia wynikała z nieefektywności dotychczasowych rozwiązań, które nie mogły uchronić systemu finansowego przed zachwianiem stabilności. Problem okazał się poważny w latach 2007-2009, kiedy kryzys bankowy przerodził się w kryzys wypłacalności publicznej (Carrascosa, 2019, s. 9). W związku z powyższym na szczeblu unijnym stworzono instrument odpowiadający za kompleksową pomoc dla banków, która jednocześnie nie wykorzystywała

w znaczącym stopniu środków publicznych. Ze względu na to, że przymusowa restrukturyzacja jest zjawiskiem stosunkowo nowym, postanowiono przyjrzeć się sensowności jej podejmowania. Celem artykułu jest ocena zasadności wszczęcia *resolution* na podstawie studium przypadku trzech banków. Analiza będzie opierać się na informacjach udostępnianych przez odpowiednie podmioty i na podstawie kryteriów własnych:

- kryterium wielkościowe ma określić, czy wystąpiła zależność pomiędzy decyzją o wszczęciu działań a wielkością podmiotu. Zakłada się bowiem, że podmiot poddany przymusowej restrukturyzacji powinien być znaczący dla sektora finansowego;
- kryterium przyczynowe wskazuje, co wpłynęło na złą sytuację banku. Jego zastosowanie jest konieczne, ponieważ wystąpienie wyłącznie przyczyn wewnętrznych wpływających na złą sytuację banku nie powinno obligować podmiotu odpowiedzialnego do podjęcia działań,
- kryterium czasowe określa moment rozpoczęcia działań od 2014 roku. W przypadku kiedy działania zostałyby podjęte w krótkim czasie po wprowadzeniu dyrektywy BRRD (Dyrektywa 2014/59/UE), w szczególności w małych bankach, należy domniemywać, że wszczęcie działań nie było zasadne, a podmioty odpowiedzialne kierowały się innymi przesłankami niż wyszczególnione w dokumentach, m.in. chęcią sprawdzenia działania *resolution* na podmiot, który nie wywrze znaczącego wpływu na sektor w przypadku niepowodzenia działań. Należy je traktować jako kryterium uzupełniające w przypadku, kiedy analizuje się mały bank.

2. Przymusowa restrukturyzacja – cele, instrumenty, zasadność wszczęcia

2.1. Definicja oraz cele przymusowej restrukturyzacji

Przymusową restrukturyzację należy rozumieć jako czynne działania mające na celu ratowanie banku przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dzięki wykorzystaniu odpowiednich narzędzi, co ma się przyczynić do ochrony interesów publicznych, w tym zachowania ciągłości krytycznych funkcji banku, stabilności finansowej i minimalizacji kosztów dla podatników oraz działania w interesie publicznym (Single Resolution Board, b.d.).

2.2. Narzędzia przymusowej restrukturyzacji

Założenia dyrektywy BRRD (Dyrektywa 2014/59/UE) mogą być realizowane przy użyciu ściśle określonych narzędzi, wśród których wyróżnia się (Miklaszewska, 2018, s. 58):

- sprzedaż przedsiębiorstwa (*sale of business*),
- utworzenie instytucji pomostowej (*bridge institution*),

- wydzielenie aktywów (*asset separation*),
- mechanizm konwersji (umorzenia) długu (*bail-in*).

Narzędzie sprzedaży przedsiębiorstwa uznaje się za podstawowe rozwiązanie, ponieważ dopiero w momencie, gdy skorzystanie z niego nie jest możliwe, używa się innego instrumentu. Jego działanie opiera się na przeniesieniu do podmiotu przejmującego z sektora prywatnego całości lub części przedsiębiorstwa bankowego. Największą trudność w przypadku tego narzędzia sprawia znalezienie potencjalnego nabywcy przy zachowaniu przejrzystości, otwartości i bez dyskryminacji, w możliwie jak najwyższej cenie do osiągnięcia. Zakłada się, że najważniejsze są interesy klientów, natomiast sytuacja wierzycieli nie powinna być gorsza niż w przypadku potencjalnej utraty wartości banku. By wykorzystać narzędzie przejęcia przedsiębiorstwa, podmiot odpowiedzialny za prawidłowy przebieg *resolution* musi mieć odpowiednie „uprawnienia do transferu akcji bądź innych instrumentów właścicielskich, a także wszystkich lub wyszczególnionych aktywów, praw lub zobowiązań banku poddanego procedurze *resolution* do nowego nabywcy” (Szczepeńska i in., 2015, s. 29).

Utworzenie instytucji pomostowej traktowane jest jako alternatywa dla *sale of business*. Zastosowanie narzędzia powinno dać podobne efekty jak w przypadku sprzedaży przedsiębiorstwa, podczas gdy jego użycie nie jest możliwe ze względu m.in. na brak potencjalnych nabywców (Binder, 2018, s. 12). Skorzystanie z narzędzia wiąże się z utworzeniem nowej instytucji – banku pomostowego, do którego przenoszone są wszystkie aktywa i zobowiązania podmiotu znajdującego się w przymusowej restrukturyzacji. Bank pomostowy należy do podmiotu publicznego bądź jest przez takowy nadzorowany. Zakłada się, że instytucja pomostowa działa w ograniczonym (dwuletnim) horyzoncie czasowym, jednak w wyjątkowych sytuacjach (tj. problemy ze znalezieniem potencjalnego nabywcy lub niemożność wcześniejszej likwidacji) możliwe jest przedłużenie jej funkcjonowania. Skorzystanie z niej wydłuża czas na wycenę i możliwość znalezienia potencjalnego nabywcy bądź też jego uporządkowaną likwidację (Iwanicz-Drozdowska, 2015, s. 131; Szczepeńska i in., 2015, s. 33).

Wydzielenie aktywów polega na przeniesieniu aktywów bądź praw i zobowiązań do innej instytucji, która ma nimi zarządzać w taki sposób, by zmaksymalizować ich wartość do momentu, aż bank nie zostanie sprzedany bądź poddany procesowi likwidacji (Iwanicz-Drozdowska, 2015, s. 131; Szczepeńska i in., 2015, s. 34-35). *Asset separation* powinno być stosowane z innym narzędziem, a jego użycie wiąże się z koniecznością spełnienia restrykcyjnych wymogów, co wynika z ryzyka wystąpienia „przewag konkurencyjnych” (Binder, 2014, s. 24-25). Podmiot, do którego przeniesione zostają „złe aktywa”, nazywany jest „złym bankiem” i dąży przede wszystkim do odzyskania maksymalnej kwoty środków pieniężnych z wcześniej udzielonych instrumentów dłużnych. Podobnie jak w przypadku banku pomostowego, tak i w omawianym narzędziu spółka, która zarządza wydzielonymi aktywami, jest prawnie zależna od organu publicznego. Narzędzie wydzielenia aktywów wpływa

korzystnie na bilans banku, ponieważ jest on oczyszczony, co może mieć pozytywny wpływ na działanie innego narzędzia *resolution* wykorzystywanego łącznie z *asset separation*, czego efektem końcowym jest ograniczenie kosztów całego procesu (Iwanicz-Drozdowska, 2015, s. 131; Szczepańska i in., 2015, s. 34-35).

Narzędzie *bail-in* jest najbardziej kontrowersyjne spośród wszystkich narzędzi przymusowej restrukturyzacji, co wynika z głębokiej ingerencji w prawa właścicielskie. Celem jego zastosowania jest „przywrócenie właściwego poziomu kapitału instytucji tak, aby umożliwić kontynuowanie działalności” oraz „pokrycie strat, eliminacja lub ograniczenie kosztów pomocy publicznej i zwiększenie dyscypliny rynkowej” (Iwanicz-Drozdowska, 2015, s. 131). Sytuacja ta ma miejsce w przypadku dokapitalizowania, minimalizacji strat i przywrócenia zaufania publicznego. Jeśli organy nie podejmą decyzji o ratowaniu banku będzie on stopniowo wycofywany z rynku w sposób uporządkowany (Iwanicz-Drozdowska, 2015, s. 131; Szczepańska i in., 2015, s. 35-40).

Zastosowanie któregośkolwiek z ww. narzędzi nie wymaga zgody akcjonariuszy bądź wierzycieli, co wiąże się z usprawieniem przebiegu całego procesu.

2.3. Zasadność wszczęcia przymusowej restrukturyzacji

Zasadność rozpoczęcia działań restrukturyzacyjnych należy analizować w dwóch aspektach: prawnym oraz racjonalnym, który ma określić, czy podjęta decyzja była najlepszym możliwym rozwiązaniem w danej sytuacji.

Wśród warunków obligujących odpowiedni podmiot do rozpoczęcia przymusowej restrukturyzacji wymienia się na podstawie art. 101 ust. 3 (Ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji) następujące warunki:

- „wystąpienie przesłanki uznania, że nie będzie on spełniał warunków prowadzenia działalności w stopniu uzasadniającym uchylenie albo cofnięcie zezwolenia na utworzenie banku albo prowadzenie działalności maklerskiej przez firmę inwestycyjną;
- aktywa podmiotu nie wystarczają na zaspokojenie jego zobowiązań albo występują przesłanki uznania, że aktywa podmiotu nie wystarczą na zaspokojenie jego zobowiązań;
- podmiot nie reguluje swoich wymagalnych zobowiązań albo występują przesłanki uznania, że nie będzie ich regulował;
- kontynuacja działalności podmiotu wymaga zaangażowania nadzwyczajnych środków publicznych”.

Racjonalność można określić jako „cechę świadomej działalności ludzkiej, polegająca na dobieraniu odpowiednich środków do osiągnięcia zamierzonych celów” (Encyklopedia PWN, b.d.). Wszelkie podjęte przez podmiot działania powinny prowadzić do maksymalizacji korzyści przy minimalizacji nakładów. W niniejszym artykule zasadność wszczęcia działań będzie więc analizowana na podstawie ww.

warunków, dzięki którym rozważania nie będą ograniczać się wyłącznie do sztywno określonych wymogów, a także uwzględnione zostaną czynniki miękkie.

3. Analiza zasadności zastosowania przymusowej restrukturyzacji na podstawie przypadków banków zagranicznych

Analizie poddano banki: włoski – Banca delle Marche, hiszpański – Banco Popular Español oraz węgierski – MKB Bank. Dobór wynikał z chęci najszerzego możliwego porównania, ponieważ bank włoski restrukturyzowano poprzez utworzenie instytucji pomostowej i był podmiotem małym, natomiast dwa pozostałe to duże banki komercyjne, w których wykorzystano narzędzie przejęcia przedsiębiorstwa z dodatkowym zastosowaniem wydzielenia aktywów oraz bail-in. Dzięki zróżnicowaniu możliwe jest przeanalizowanie różnych przypadków, znacząco od siebie odmiennych. Autorce artykułu znane są również inne podmioty poddane *resolution*, jednak ze względu na ograniczenia formalne publikacji nie zostaną one opracowane.

3.1. Banca delle Marche

Banca delle Marche był małym bankiem klasyfikowanym jako spółka akcyjna. Jego udział w rynku nie przekraczał 0,37% w momencie wszczęcia działań restrukturyzacyjnych (Komisja Europejska, 2015; Stopczyński, 2020, s. 90).

Wśród przyczyn wszczęcia *resolution* Bank Włoch wyróżnił (Banca d'Italia, 2015b, s. 1):

- zagrożenie upadłością,
- ochronę interesu publicznego – ochrona stabilności finansowej i ograniczenie wykorzystania środków publicznych,
- brak alternatywnych środków nadzoru bądź środków rynkowych, które mogłyby zostać wdrożone w odpowiednim czasie.

Wszystkie ww. przesłanki są zgodne z wymogami unijnymi, które obligują odpowiedni organ do wszczęcia działań restrukturyzacyjnych. Dodatkowo wartym podkreślenia jest fakt, że jego udział w sektorze był największy spośród czterech banków poddanych przymusowej restrukturyzacji 22 listopada 2015 roku we Włoszech.

Zła sytuacja banku była widoczna od dłuższego czasu, pierwsze problemy pojawiły się bowiem w latach 2010-2011. Od 2013 roku znalazł się pod zarządem specjalnym, który sprawował nad nim pieczę do 15 grudnia 2015 roku (Komisja Europejska, 2015).

Wśród najważniejszych przyczyn, z jakimi borykał się bank, wyróżniono m.in. błędy wewnętrzne. Od 2012 roku przeprowadzono rozmowy z dyrektorami i kierownictwem, by rozwiązać problemy banku. W szczególności zwracano uwagę na podniesienie wskaźnika zatrudnienia oraz podwyższenie wskaźnika kapitału, co zrobiono w 2012 roku (Banca d'Italia, 2016). Ze względu na liczne nieprawidłowości w podmiocie nałożono kary w wysokości 208 000 euro oraz 4 200 000 euro dwa lata później. Brak rezultatów dotychczasowych działań skutkowało zastosowaniem

resolution zaledwie 6 dni po transponowaniu dyrektywy (dyrektywa 2014/59/UE) do prawa włoskiego (Banca d'Italia, 2016).

Poza czynnikami wewnętrznymi warto podkreślić znaczenie czynników zewnętrznych, które odgrywały dla banku znaczącą rolę. Sytuacja we Włoszech była bardzo trudna, zwłaszcza w latach 2000-2010, kiedy ich gospodarka należała do najmniej rozwijających się na świecie. Powodem tak niekorzystnego stanu była m.in. bardzo niska stopa zatrudnienia wśród ludności w przedziale wiekowym 15-64 lat, brak konkurencyjności włoskiej gospodarki, nieefektywne wydatkowanie środków publicznych oraz źle skonstruowany system administracyjny (Łaszek, 2011). Zły stan gospodarki wpłynął również na sytuację w sektorze finansowym.

Sytuacja banku była także uzależniona od wpływu partii oraz polityki w tamtym regionie. Będące u władzy siły polityczne trwale rządziły w regionie Marche i wywierały znaczący wpływ na tamtejszą gospodarkę. Sam bank był bardzo istotny dla tamtejszej władzy, co wynikało z faktu, że jego problemy finansowe wywierały pośredni wpływ na zachwianie dotychczasowej pozycji partii (Wall Street Italia, 2013).

Zarówno czynniki wewnętrzne jak i zewnętrzne w znaczący sposób oddziaływały na Banca delle Marche, jednak większe znaczenie miały czynniki endogeniczne, ponieważ zła sytuacja we Włoszech dotknęła wszystkie banki, a nie wyłącznie jeden podmiot. Dużo większe znaczenie w analizie banku i przyczynach jego problemów miały czynniki wewnętrzne, a więc te, na które zarządzający mieli realny wpływ.

Przymusowa restrukturyzacja przebiegała w podmiocie sprawnie. Podmiotem odpowiedzialnym za *resolution* został Bank Włoch, który zastosował narzędzie instytucji pomostowej i utworzył Nuova Banca delle Marche. W ramach procesu postanowiono oddzielić „dobre” od „złych” aktywów i tę część bilansu przenieść do wyspecjalizowanej jednostki REV, która była współdzielona z trzema pozostałymi bankami: Carichieti, Carife i Banca Etruria. Część aktywów uznawana za „dobrą” przeniesiono do banku pomostowego, a sam Banca delle Marche zlikwidowano (Banca Delle Marche, Wikipedia, b.d.). W stosunku do udziałowców i wierzycieli zastosowano *quasi bail-in*, co wiązało się z poniesieniem przez nich strat w związku z podjętymi działaniami (Stopczyński, 2019, s. 533).

Zaledwie trzy tygodnie po zastosowaniu przymusowej restrukturyzacji Minister Gospodarki i Finansów postanowił na wniosek Banku Włoch poddać Banca delle Marche przymusowej likwidacji administracyjnej, a 14 grudnia 2015 roku Europejski Bank Centralny nakazał na wniosek Banku Włoch cofnąć Banca delle Marche zezwolenie na prowadzenie działalności bankowej (Banca d'Italia, 2015a). W styczniu 2017 roku pojawiła się oferta UBI Banca na zakup Nuova Banca Marche, Nuova CariChieti i Nuova Banca Etruria za symboliczne 1 euro. Zażądano również „dokapitalizowania przez Narodowy Fundusz Restrukturyzacji na kwotę 713 mln EUR”. Ofertę przyjęto 18 stycznia 2017 roku, a ostateczną fuzję zakończono 23 października 2017 roku (Wikipedia La enciclopedia libre, b.d.).

Przymusowa restrukturyzacja przebiegała w podmiocie bez większych problemów i znaczącego szumu medialnego. Sytuacja podmiotu od dłuższego czasu była

niekorzystna i bank był na granicy ogłoszenia upadłości. Zastosowane narzędzie z pewnością uchroniło bank przed upadłością, zminimalizowało wykorzystanie środków publicznych, jednak wątpliwości budzi kwestia interesu publicznego. Bank posiadał mały udział w rynku i był istotny wyłącznie dla grupy z danego regionu, a w przypadku zastosowania *resolution* powinien być on istotny dla całego sektora bankowego. Na ocenę o braku zasadności wpływa również oddziaływanie sił politycznych w regionie Marche, bowiem uratowanie banku i brak zmian w otoczeniu może ponownie doprowadzić do równie złej sytuacji w przyszłości. Dodatkowo w podmiocie ogromne znaczenie odegrały czynniki wewnętrzne, które przyczyniły się do pogorszenia sytuacji podmiotu. Ostatnim aspektem, który jest brany pod uwagę w przypadku stwierdzenia zasadności zastosowania *resolution* jest kwestia momentu wszczęcia działań w podmiocie. Zaledwie kilka dni po transponowaniu do prawa włoskiego dyrektywy BRRD (Dyrektywa 2014/59/UE) zastosowano *resolution* aż na czterech małych podmiotach, których łączny udział w sektorze bankowym nie przekraczał 1% (Banca d'Italia, 2015c). Podjęcie takiej decyzji można uargumentować złą kondycją banku od kilku lat, jednak jeśli uwzględnić jego znikome znaczenie dla sektora, pojawiają się wątpliwości co do zasadności wszczęcia działań. Dodatkowo w przypadku tak małych podmiotów można zakładać dodatkowy cel organów restrukturyzujących: chęć sprawdzenia działania przymusowej restrukturyzacji na podmiocie, którego ewentualna upadłość nie wywrze znaczącego wpływu na sektor finansowy. W związku z tym nie stwierdza się, by podjęte działania były konieczne, a rozpoczęcia *resolution* w podmiocie nie uznaje się za zasadne.

3.2. Banco Popular Español

Banco Popular Español został założony w 1926 roku i od tamtej pory rozwijał się oraz rozszerzał swoją działalność. Klasyfikowany jest jako spółka akcyjna. Grupa Banco Popular posiadała największy udział w rynku w Hiszpanii, który wynosił 17%. Podkreślono również, że co czwarty MŚP był klientem Banco Popular (Single Resolution Board, 2016, s. 15).

Wśród przyczyn wszczęcia *resolution* wyróżniono (Single Resolution Board, 2017, s. 1):

- wystąpienie zagrożenia upadłością,
- brak przesłanek, by samodzielne działania podmiotu bądź środki sektora prywatnego odpowiednio wcześniej zapobiegły upadłości banku,
- wystąpienie przesłanki interesu publicznego w postaci zapewnienia funkcji krytycznych oraz zachowania stabilności finansowej.

Wymienione przesłanki są zgodne z wymogami unijnymi i biorąc pod uwagę pozycję tego podmiotu, należy stwierdzić, że bez wątplenia wszystkie w Banco Popular wystąpiły.

Zła sytuacja banku wiązała się z wieloma problemami wewnętrznymi. Podmiot tworzył zbyt niskie rezerwy na tzw. złe kredyty i udzielał klientom nieoprocentowa-

nych kredytów na zakup jego akcji. Działania podejmowane przez podmiot wiązały się z brakiem profesjonalizmu ze strony pracowników oraz zarządu banku. Dodatkowo przez wiele lat BPE mierzył się z problemami z adekwatnością kapitałową, a informacje o jego nieodpowiednich praktykach przyczyniły się do znacznego odpływu depozytów, który dodatkowo pogłębił jego problemy (Ramotowski, 2017). Duże obciążenie dla banku stanowiła również konieczność utworzenia nadzwyczajnych rezerw, które były wymagane w związku z poniesionymi w 2016 roku stratami. Wspomniane obciążenia wraz z obniżeniem ratingu przyczyniły się do ciągłego pogarszania sytuacji banku (Graca, 2021, s. 81).

Równie istotne dla sytuacji BPE były czynniki zewnętrzne, ponieważ hiszpański sektor finansowy od wielu lat znajdował się w złym stanie. Było to wywołane m.in. kryzysem w latach 2007-2009, a zagrożenie upadłością Banco Popular pogorszyło tę sytuację. Taki stan rzeczy wynikał m.in. ze złego zarządzania kryzysowego i udzielania zbyt wielu kredytów hipotecznych na nieruchomości (w BPE było to 36 mld euro toksycznych aktywów mieszkaniowych) (Podemos, 2017).

Na sytuację w podmiocie znaczący wpływ miały czynniki zarówno zewnętrzne jak i wewnętrzne. W związku z wieloma zaniedbaniami wewnątrz podmiotu można by stwierdzić, że wszczęcie działań nie było zasadne, jednak kwestia sytuacji w całym sektorze odcisnęła na BPE piętno, co również należy szczegółowo analizować. W Banco Popular ogromny wpływ miało zbyt duże zaangażowanie na rynku nieruchomości, o czym decyzja została podjęta wiele lat wcześniej, a czego skutki były widoczne ze znacznym opóźnieniem.

7 czerwca 2017 roku rozpoczęto działania w podmiocie. Postanowiono skorzystać z narzędzia przejęcia przedsiębiorstwa. Był to proces wyróżniający się na tle dotychczasowych ze względu na wielkość podmiotu. Jako organ odpowiedzialny za restrukturyzację i przeprowadzenie uporządkowanej likwidacji powołano FROB, który od razu rozpoczął przetarg w sprawie sprzedaży banku. Chętnym na nabycie podmiotu był Banco Santander – największy konkurent BPE, który miał go zakupić za symboliczne 1 euro. Podmiot przejmujący był zobligowany do dokapitalizowania banku oraz zagwarantowania mu wypłacalności i płynności. Zakładano, że inwestycja w BPE miała zwrócić się po 3 latach (Business Insider Polska, 2017).

Poza narzędziem sprzedaży przedsiębiorstwa skorzystano z narzędzia *bail-in* względem posiadaczy instrumentów kapitałowych, co doprowadziło do powstania strat u akcjonariuszy oraz wierzycieli (Single Resolution Board, 2017, s. 1). Ogromne poruszenie wzbudziła kwestia instrumentów hybrydowych, ponieważ posiadacze obligacji zwykłych nie zostali obciążeni stratami. Dodatkowe kontrowersje w tej sprawie wywołał fakt, że posiadaczami instrumentów hybrydowych byli inwestorzy zagraniczni, natomiast obligacji zwykłych – inwestorzy krajowi. Stwierdzono, że takie posunięcie miało na celu przetransferowanie strat poza hiszpański system finansowy (Kowalski, 2019, s. 7).

Dzięki wszczęciu działań bank wciąż pełnił funkcje krytyczne, sytuacja dla klientów nie zmieniła się i mogli tak jak dotychczas korzystać z usług banku (Single Resolution Board, 2017, s. 1).

Proces przeprowadzany był stopniowo, dzięki czemu zminimalizowano ewentualne przeszkody, które mogły się w pojawić. Fuzję BPE zakończono już 28 września 2018 roku (Economía Digital, 2018). Od tego momentu Banco Popular nie był już podmiotem prawnym (Wikipedia La enciclopedia libre, b.d.).

Rozpoczęcie działań wydawało się być niezbędne. Bank spełnił wszystkie wymogi kwalifikujące go do procesu. Dodatkowo posiadał bardzo duży udział w sektorze, a jego sytuacja była podyktowana zarówno problemami wewnętrznymi jak i zewnętrznymi. Sam proces przymusowej restrukturyzacji w BPE spełnił wszystkie swoje założenia: bank wciąż pełnił funkcje krytyczne, zminimalizowano udział środków publicznych w całym procesie, zapewniono stabilność finansową i doprowadzono do stopniowego wygaszania podmiotu. Niepodjęcie odpowiednich działań wiązałoby się z ogromnymi konsekwencjami dla całej gospodarki biorąc pod uwagę jak dużym podmiotem był Banco Popular. Dodatkowo pozytywne zakończenie przejęcia Banco Popular mogło w pozytywny sposób wpłynąć na zaufanie do instytucji państwowych, które są odpowiedzialne za bezpieczeństwo środków obywateli.

W związku z powyższym wszczęcie *resolution* uznaje się za zasadne.

3.3. MKB Bank

MKB Bank był dużym bankiem komercyjnym na Węgrzech, działającym w formie spółki akcyjnej (Wikipédia a szabad enciklopédia, b.d.). Posiadał 6,5% udziału w rynku, co klasyfikuje go jako podmiot o szczególnym znaczeniu dla tamtejszego sektora bankowego (Magyar Nemzeti Bank, 2016, s. 3).

Centralny Bank Węgier odpowiedzialny za prawidłowy przebieg przymusowej restrukturyzacji wyróżnił następujące kryteria, które zobligowały go do wszczęcia działań:

- wystąpienie zagrożenia upadłością,
- wystąpienie przesłanki interesu publicznego: ochrona stabilności finansowej, konieczność zapewnienia funkcji krytycznych i ochrona środków publicznych,
- utrzymanie zaufania publicznego,
- brak przesłanek, by samodzielne działania podmiotu bądź środki sektora prywatnego odpowiednio wcześniej zapobiegły upadłości banku.

Powyższe wymogi w pełni pokrywają się z wymogami unijnymi. Dodatkowo wyróżniono przesłankę zaufania publicznego, która nie występowała w pozostałych analizowanych podmiotach i nie jest również wyróżniana w dyrektywie BRRD (Dyrektywa 2014/59/UE).

Główną przyczyną pogorszenia się sytuacji podmiotu były bardzo wysokie odpisy aktualizujące i rezerwy na straty. Dodatkowo podkreślano znaczenie złe dobranego modelu biznesowego, zbyt dużego zaangażowania w kredyty hipoteczne

oraz problemów w zarządzaniu ryzykiem i postępowaniu z kredytami zagrożonymi. Jako istotny czynnik wpływający na złą kondycję podmiotu wyróżniono udział dużych korporacji po stronie aktywów, które mogły negocjować korzystne dla siebie warunki. Znaczące problemy wiązały się także z kredytami dla gospodarstw domowych w walucie narodowej, które w momencie dużej deprecjacji forinta prowadziły do ryzyka w kwestii spłacanych kredytów (Komisja Europejska, 2015, s. 3-7).

Równie ważne były czynniki zewnętrzne, które wywarły ogromny wpływ na podmiot. Poza samym kryzysem finansowym, którego skutki były przez lata widoczne na rynku, bank mierzył się z niedogodnościami ze strony państwa. Ówczesna władza pozwoliła na „wcześniejszą spłatę walutowych kredytów hipotecznych po stałych kursach” (Komisja Europejska, 2015, s. 6-7). Działanie to doprowadziło do straty MKB Banku w wysokości 120 mln euro. Dodatkowo w 2014 roku rząd nałożył na bank „obowiązek konwersji HUF w przypadku kredytów denominowanych w walutach obcych i nakazał spłatę dochodów z tytułu nieuczciwej podwyżki stóp procentowych i nieuczciwej marży kursowej”, co doprowadziło do utworzenia rezerwy w wysokości 43 mld HUF (Komisja Europejska, 2015, s. 7).

Sytuację podmiotu kształtowały czynniki zarówno zewnętrzne, jak i wewnętrzne. Ze względu na kwestie endogeniczne można mieć wątpliwości co do sensowności wszczęcia *resolution*, jednak chęć poprawy swojej sytuacji ze strony banku poprzez ciągłe działanie oraz znaczący wpływ czynników zewnętrznych sprawiają, że wszczęcie działań uznaje się w tym przypadku za konieczne.

Pierwsze decyzje o wprowadzeniu *resolution* podjęto 18 grudnia 2014 roku, jednak dopiero w lutym 2015 roku zatwierdzono plan działań dotyczący procesu. Organem odpowiedzialnym za prawidłowy przebieg procesu został Narodowy Bank Węgier (MNB), natomiast narzędzia, które postanowiono wykorzystać, to m.in. przejście przedsiębiorstwa oraz wydzielenie aktywów (Magyar Nemzeti Bank, 2015, s. 1).

Przebieg procesu zakładał, że konieczne są: uporządkowanie bilansu, zwiększenie adekwatności kapitałowej, poprawa rentowności podmiotu oraz sprzedaż banku po wykorzystaniu narzędzia separacji aktywów (Komisja Europejska, 2015, s. 8-9). By osiągnąć założenia, podjęto decyzję o zakończeniu linii biznesowych, które odpowiadały za sytuację krytyczną banku i nie wspomagały długoterminowej rentowności podmiotu. Kilukrotnie zastosowano narzędzia *sale of business*, dzięki czemu sprzedano znaczną część aktywów, natomiast pozostałe aktywa przeniesiono do spółek zależnych emitujących akcje oraz wierzytelności, które następnie przetransferowano za pomocą narzędzia *asset separation* do spółki odpowiadającej za zarządzanie aktywami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Magyar Nemzeti Bank, 2016, s. 2).

Sytuacja klientów nie uległa jakiegokolwiek zmianie – mogli tak jak dotychczas korzystać z usług oraz produktów. Stratami zostali obarczeni właściciele banku. Zachowane zostały funkcje krytyczne podmiotu oraz zaufanie publiczne, na które MNB kładł szczególny nacisk. Szybka reakcja przyczyniła się także do utrzymania

nia stabilności finansowej oraz uchronienia środków publicznych (Magyar Nemzeti Bank, 2016, s. 3-4).

Ostatnim etapem *resolution* była sprzedaż akcji banku, do której przystąpiono po udanej sprzedaży toksycznych aktywów. W trakcie negocjacji wystąpiło mało zainteresowanych kupnem banków, jednak wiele ofert składały prywatne fundusze kapitałowe. Najlepszą ofertę złożyło konsorcjum Blue Robin Investments S.C.A. – METIS, prywatny fundusz kapitałowy – Pannónia Nyugdijpénztár (Földényi i in., 2016, s. 18-19). Proces przymusowej restrukturyzacji zakończono sukcesem 29 czerwca 2016 roku (Swaminathan, 2024, s. 259).

Podjęcie działań w podmiocie było trafną decyzją. Wiąże się to ze spełnieniem przez niego wszelkich wymogów, które obligują odpowiedni podmiot do wszczęcia działań oraz spełnienia kryterium wielkościowego. W kwestii kryterium przyczynowego pojawiają się pewne wątpliwości związane z mnogością czynników wewnętrznych przyczyniających się do pogarszającej się sytuacji banku. Należy podkreślić, że bank podejmował działania w celu zmniejszania ponoszonych strat, jednak decyzje sprzed lat były nieodwracalne (m.in. udzielone kredyty). Wszelkie założenia przymusowej restrukturyzacji, a więc zachowanie stabilności finansowej, uchronienie podmiotu przed upadłością oraz ochrona środków publicznych zostały w tym procesie spełnione. W związku z powyższym wszczęcie działań należy uznać za zasadne.

4. Zakończenie

Celem niniejszego artykułu była ocena zasadności wszczęcia działań restrukturyzacyjnych. Opierała się ona na wymogach unijnych, które dany bank powinien spełnić, oraz kryteriach własnych, które uznano za niezbędne do prawidłowego osądu.

Wśród warunków obligujących odpowiedni podmiot do wszczęcia działań pojawiły się m.in.: zagrożenie upadłością, zagrożenie szeroko rozumianego interesu publicznego, brak możliwości na uratowanie banku samodzielnie lub z dodatkową pomocą w odpowiednim czasie. Wśród trzech badanych podmiotów w dwóch wystąpiły wszystkie ww. przesłanki, natomiast w Banca delle Marche nie zaobserwowano zagrożenia interesu publicznego.

Na podstawie kryteriów własnych ustalono, że wszystkie banki kwalifikowano jako banki komercyjne, jednak ich udział w rynku był znacząco różny. BPE posiadał aż 17% udziału, MKB Bank 6,5%, natomiast Banca delle Marche zaledwie 0,37%. Na podstawie tego kryterium należy więc stwierdzić, że zasadność wszczęcia działań nie została zaobserwowana w banku włoskim.

Tabela 1. Analiza spełnienia kryteriów przez badane banki

Kryteria \ Banki	Banca delle Marche	Banco Popular Español	MKB Bank
Zagrożenie upadłością	Tak	Tak	Tak
Zagrożenie interesu publicznego	Nie	Tak	Tak
Brak przesłanek, by działania podejmowane przez bank zapobiegły upadłości podmiotu w odpowiednich ramach czasowych	Tak	Tak	Tak
Ocena kryterium wielkościowego	Bank, choć kwalifikowany jako komercyjny, posiadał znikomy udział w sektorze	Podmiot był znaczącym dla sektora bankowego bankiem komercyjnym	Podmiot był znaczącym dla sektora bankowego bankiem komercyjnym
Ocena kryterium przyczynowego	Wystąpiły czynniki zewnętrzne i wewnętrzne, jednak te drugie miały znacząco większy wpływ na sytuację podmiotu	Wystąpiły czynniki zewnętrzne i wewnętrzne. Obie grupy były istotne w ocenie zasadności	Wystąpiły czynniki zewnętrzne i wewnętrzne. Obie grupy były istotne w ocenie zasadności
Ocena kryterium czasowego	Działania rozpoczęto w bardzo krótkim czasie po transponowaniu dyrektywy BRRD do prawa włoskiego. Cel: sprawdzenie działania <i>resolution</i> na małym podmiocie	Nie dotyczy	Nie dotyczy
Czy wystąpiła zasadność wszczęcia działań?	Nie	Tak	Tak

Źródło: opracowanie własne.

Kryterium przyczynowe rozstrzygało źródło problemów podmiotu i w przypadku, kiedy znacząco przeważałyby czynniki wewnętrzne, bank nie powinien zostać poddany *resolution*. Należy jednak podkreślić, że wszelkie kryteria oceny uzupełniają się, a więc poza samym określeniem źródeł problemów pod uwagę brano również jego wielkość, znaczenie dla sektora oraz wymogi unijne. W BPE oraz MKB Bank zaobserwowano czynniki endogeniczne oraz egzogeniczne, natomiast w Banca delle Marche wyłącznie czynniki wewnętrzne. Choć pojawiały się wątpliwości w przypadku dwóch pierwszych banków, wszczęcie działań uznano za zasadne ze względu na ich postawę i chęć poprawy sytuacji oraz znaczenie dla sektora, natomiast w trzecim banku nie stwierdzono zasadności wszczęcia działań.

Kryterium czasowe uznano za dodatkowe i wykorzystano w sytuacji, kiedy przymusowa restrukturyzacja przeprowadzana była na małym podmiocie. Wiązało się

to z założeniem, że wszczęcie działań mogło nie być zasadne, a władze wykorzystają narzędzie wyłącznie do sprawdzenia działania *resolution* na nieznaczących systemowo podmiotach. W związku z powyższym BPE oraz MKB Bank nie były analizowane pod kątem tego kryterium, skorzystano z niego wyłącznie w przypadku Banca delle Marche. Podmiot był bardzo mały w stosunku do pozostałych banków, a wszczęcie działań nastąpiło niespełna tydzień po transponowaniu rozwiązań do prawa włoskiego. Zakłada się, że pojawiła się chęć wypróbowania narzędzia na mniejszym podmiocie, którego ewentualna upadłość nie wpłynie znacząco na sektor finansowy.

Literatura

- Banca d'Italia. (2015a). *Banca delle Marche S.p.a – Liquidazione coatta amministrativa; nomina degli organi della procedura*. Pobrano z https://www.bancaditalia.it/compiti/risoluzione-gestione-crisi/provvedimenti-crisi/2015/provv-rilevanti/banca-marche/RGC_BANCA_MARCHE_91215-agg..pdf
- Banca d'Italia. (2015b). *Banca delle Marche Spa in l.c.a. – Sostituzione di un componente del Comitato di sorveglianza*. Pobrano z https://www.bancaditalia.it/compiti/risoluzione-gestione-crisi/provvedimenti-crisi/2015/provv-rilevanti/banca-marche/banca_marche_risoluzione_22112015.pdf s. 1
- Banca d'Italia. (2015c). *Information on resolution of Banca Marche, Banca Popolare dell'Etruria e del Lazio, Carichi, and Cassa di Risparmio di Ferrara crises*. Pobrano z <https://www.bancaditalia.it/media/approfondimenti/2015/info-soluzione-crisi/index.html?com.dotmarketing.htmlpage.language=1&dotcache=refresh>
- Banca d'Italia. (2016). *La crisi di Banca delle Marche*. Pobrano z <https://www.bancaditalia.it/media/approfondimenti/2016/crisi-banca-marche/index.html?>
- Binder, J.-H. (2014). *Resolution: Concepts, Requirements and Tools*. W: J.-H. Binder i D. Singh (red.), *Bank Resolution: The European Regime*, Oxford University Press, 2015/2016. Pobrano z <https://doi.org/10.2139/ssrn.2499613>
- Binder, J.-H. (2018). *The Relevance of the Resolution Tools Within the SRM*. EBI Working Paper Series, 29. Pobrano z <https://ssrn.com/abstract=3622311>
- Business Insider Polska. (2017). *Bank kupiony za... 1 euro. Kontrowersyjna transakcja uratuje przed bankructwem*. Pobrano z (2017), <https://businessinsider.com.pl/gielda/wiadomosci/banco-popular-espanol-kupiony-przez-banco-santander/lvw5vnn>
- Carrascosa, A. (2019). The Single Banking Resolution Mechanism. *Financial Stability Review*, 36, 9.
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Tekst mający znaczenie dla EOG), 190.
- Economía Digital (2018). *Fin del Banco Popular: Santander extingue la marca*. Pobrano z https://www.economiadigital.es/empresas/fin-del-banco-popular-santander-extingue-la-marca_638186_102.html
- Encyklopedia PWN. (b.d.) *Racjonalność*. Pobrano z <https://encyklopedia.pwn.pl/haslo/racjonalnosc;3965198.html>
- Encyklopedia Wikipedia. (b.d.). *Banca delle Marche*. Pobrano z https://en.wikipedia.org/wiki/Banca_delle_Marche

- Földényi, K., András, L., Antal, K., i Róbert, S. (2016). Bank resolution as a new MNB function – resolution of MKB Bank. *Financial and Economic Review*, 15(3), s. 18-19.
- Graca, M. (2021). Wykorzystanie procedury *resolution* oraz postępowania upadłościowego w europejskim i polskim sektorze bankowym – porównanie doświadczeń. *Bezpieczny Bank*, 2(2), 81.
- Iwanicz-Drozdowska, M. (red.). (2015). *Restrukturyzacja banków Unii Europejskiej w czasie globalnego kryzysu finansowego*, (s. 131). Oficyna Wydawnicza Szkoła Główna Handlowa w Warszawie.
- Komisja Europejska. (2015). State aid: Commission approves resolution plans for four small Italian banks Banca Marche, Banca Etruria, Carife and Carichieti, https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_15_6139
- Komisja Europejska. (2015). State aid SA.40441 (2015/N) – Hungary Restructuring of Magyar Kereskedelmi Bank Zrt, (s. 3-7) https://ypfsresourcelibrary.blob.core.windows.net/fcic/YPFS/261437_1721348_166_2.pdf
- Kowalski, A. (2019). Etyczne aspekty przymusowej restrukturyzacji banków, s. 7
- Łaszek, A. (2011). *Dlaczego gospodarka Włoch się chwieje?*, Forum Obywatelskiego Rozwoju. Pobrano z <https://for.org.pl/upload/File/analizy/AnalizaFORWlochy42011.pdf>
- Magyar Nemzeti Bank. (2015). *Summary to the decision No. H-SZN-I-37/2015 of the Central Bank of Hungary on the application of the sale of business tool in the ongoing resolution process in respect of MKB Bank Zrt*, (s. 1). Pobrano z <https://www.mnb.hu/letoltes/mkb-szanas-vagyonertekesites-autopark-en.pdf>
- Magyar Nemzeti Bank. (2016). *Summary decision No.H-SZN-I-75/2016. of the Magyar Nemezeti Bank to terminate the resolution process of MKB Bank Zrt*, (s. 2-4). Pobrano z <https://www.mnb.hu/letoltes/mkb-szanas-zarasa-osszefoglalo-eng.pdf>
- Miklaszewska, E. (2018). *Cele i kształt unii bankowej. Zmiany strategiczne na europejskim rynku bankowym w okresie pokryzysowym*, (s. 58). Poltext.
- Podemos. (2017). *La crisis del Banco Popular evidencia la prolongación de la crisis financiera y los defectos de su gestión – Podemos*. Pobrano dnia 18.06.2024 z <https://podemos.info/crisis-banco-popular-evidencia-prolongacion-crisis-financiera-defectos-gestion/>
- Ramotowski, J. (2017). *Unia bankowa z trudem zdała pierwszy egzamin*. Obserwator Finansowy.pl. Pobrano z <https://www.obserwatorfinansowy.pl/tematyka/rynki-finansowe/bankowosc/unia-bankowa-z-trudem-zdala-pierwszy-egzamin/>
- Single Resolution Board. (2016). *Banco Popular Group Resolution Plan*. Pobrano z https://www.srb.europa.eu/system/files/media/document/2016_resolution_plan_updated_29_08_2019.pdf
- Single Resolution Board. (2017). *Notice summarising the effects of the resolution action taken in respect of Banco Popular Español pursuant to Article 29(5) SRMR*, (s. 1). Pobrano z https://www.srb.europa.eu/system/files/media/document/note_summarising_effects_07062017.pdf
- Single Resolution Board. (b.d.), *What is a bank resolution?* Pobrano z <https://www.srb.europa.eu/en/content/what-bank-resolution>
- Stopczyński, A. (2019). Banki na progu upadłości – refleksje nad postępowaniem. *Bank i Kredyt*, 51(5), 533.
- Stopczyński, A. (2020). Does Bank Resolution Rule out the use of Public Funds? The Case of the Podkarpacki Bank Spółdzielczy. *Finanse i Prawo Finansowe*, 1(25), s. 81-104, <https://doi.org/10.18778/2391-6478.1.25.06>
- Swaminathan, L. (2024). Hungary: Magyar Külkereskedelmi Bank Restructuring, 2014. *Journal of Financial Crises*, 6(1), 259.
- Szczepańska, O., Dobrzańska, A., i Zdanowicz, B. (2015). *Resolution, czyli nowe podejście do banków zagrożonych upadłością* (s. 29, 33-40). Departament Stabilności Finansowej NBP.
- Ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 487. <https://sip.lex.pl/akty-prawne/dzu-dziennik-ustaw/bankowy-fundusz-gwarancyjny-system-gwarantowania-depozytow-oraz-18323314>

Wall Street Italia. (2013). *Banca Marche: tutti i danni di politici e affaristi*. Pobrano z <https://www.wallstreetitalia.com/banca-marche-tutti-i-danni-di-politici-e-affaristi/>

Wikipédia a szabad enciklopédia. (b.d.) *MKB Bank*. Pobrano z https://hu.wikipedia.org/wiki/MKB_Bank

Wikipedia La enciclopedia libre. (b.d.a). *Banca delle Marche*. Pobrano z https://it.wikipedia.org/wiki/Banca_delle_Marche

Wikipedia La enciclopedia libre. (b.d.b), *Banco Popular Español*. Pobrano z https://es.wikipedia.org/wiki/Banco_Popular_Espa%C3%B1ol

Justification for Initiating Resolution on the Basis of Selected Foreign Banks

Abstract: The subject of the study is the institution of resolution and the determination of the legitimacy of its application on the basis of selected foreign banks: Banca delle Marche, Banco Popular Español, and MKB Bank. The period under review is 2014-2018, during which resolution was carried out in entities. The analysis is based on a review of available sources in order to deepen the understanding of resolution. The research problem is related to the legitimacy of initiating a resolution. The assessment of the appropriateness of initiating activities focused on the bank's compliance with EU requirements, i.e.: risk of bankruptcy, protection of the public interest, protection of public funds, and the inability to improve the bank's situation on its own. In-house criteria were also used: size, causal, and temporal. The results of the survey show that not all operators were justified in initiating action. In this case, the implementation of the resolution was associated with the desire to test the operation of the solution on a smaller entity.

Keywords: resolution, justification, financial stability, threat of bankruptcy, public interest